

вѣрвай клеветниците! И Делфійскійтъ оракулъ ако да ми казваше че ты си недостойна за любовь, не щѣхъ да повѣрвамъ този оракулъ. Трѣба ли азъ да съмъ по малко отъ тебе недовѣрчивъ? Предлагамъ ти този въпросъ, защото сж живы еще въ паметта ми и пѣсенята, която пѣхъ предъ тебе при послѣдното ни виждане, и очитѣ ти конто ми отговаряхъ когато пѣяхъ. Крий са колкото щещъ, Иона, духовно едно сношеніе има помежду ни, туй го показватъ очитѣ, ако и да мжлчатъ устата ни. Пустини ма да та виджъ, чуи ма веднажъ че ако искашъ отстрани ма послѣ. Немахъ на ума си да ти са открийж толкози скоро че та обичамъ, но тѣзи дума ми изхвърква изъ устата противъ волята ми. Приими прочее обожаваньето и молитствованіята ми. Като са срѣщнахмы първый пжтъ предъ олтаря на Паллада да ли не трѣба да са срѣтнемъ предъ другій олтаръ по прекрасенъ?

Прекрасна, възлюблена Иона! ако моята пламенна младость, ако моята аттическа природа понапредъ ма увлякохъ, показахъ ми обаче пристанището въ което трѣбаше да са успокожъ, и ма принудихъ по скоро да разумжъ нуждата за отърваньето отъ моето заблужденіе. Окачихъ мокритѣ си дрехы на жертвеника на бога на морето. Като намѣрихъ тебе отървахъ са отъ корабокрушеніето, допусни ми да та виджъ. Твоето докарванѣе къмъ чужденцѣтъ е благородно и помалка ли симпатія ще остщашъ къмъ съгражданитѣ си? Чакамъ отговора. За сега приими поднесенитѣ цвѣтъя; тѣхното благоуханіе е покраснорѣчиво отъ думитѣ, то исхожда отъ слънцето, и тѣ сж емблема на любовьта. За моя посланица и приносителка на цвѣтъята ми избрахъ едно момиче която ще приемете, ако не мене, отъ състраданіе къмъ нея; тя е, като насъ, чужденка на тѣзи земи, прахътъ на вранодителитѣ и почива въ страна по прекрасна отъ тѣзи, но тя е по малко отъ насъ благополучна защото е лишена отъ зрѣніе и е робиня. Горката Недія! Искамъ да усладжъ, колкото могжъ, горката и сждба и природа, искамъ дозволеніе да ж помѣстжъ при васъ. Тя е искрення, будна и смирена, искусна въ музыката и въ пѣянето; тя е Богинята Цвѣтана въ отгледваньето на цвѣтъята. Наджъ са че ще я обичашъ инакъ проводими я пакъ.

«Двѣ думы еще, прости ми смѣлостьта. Отъ дѣ пронохожда твоето толкози почитаніе къмъ днвныя онзи египтянинъ? По мое мнѣніе той не е честенъ челоувѣкъ. Ный гърцитѣ познаваме отъ хора, и макаръ зрѣніето ни са заснѣва отъ ед а престорена строгость и въздржаніе, но съ сичко туй не сме лишени отъ умъ и разсждѣкъ; устнитѣ ни сж готовы да са смѣжтъ, но погледитѣ ни съ-